

WIJ GÁÁN WINNEN...

Inhoud

Voorwoord	9
Wij gaan winnen	12
Arne Slot (I), de wonderdokter met het schone broekje	17
Van vader op dochter	34
Quinten Timber stapt uit de schaduw van zijn broer	37
Jens Toornstra, veel meer dan Mister Middelmaat	45
De middelvinger en de naam Feyenoord	55
Marino Pusic, helper met innerlijke rust en grote emoties	58
Een ode aan Wim Jansen, het Meesterbrein	65
Vreugde en angstbeelden	73
John de Wolf, van woest idool tot luisterend oor	76
Luis Sinisterra en de grote leugen	86
Vak S beleven	91
Cyriel Dessers, twijfelgeval brengt De Kuip in extase	94
Tyrell Malacia, belezen visitekaartje van Varkenoord	102

Inbieren en afpilsen	111
Rinus Israel, verlegen held van Milaan vol finale- voorpret	114
Tranen in Tirana, maar trots op de lange weg ernaartoe	122
Eindelijk weer naar Rotterdam	130
Arne Slot (II), steeds meer de spin in armzalig web	132
Danilo & Dilrosun, oud-Ajaciëden met een pikstart	140
Frank Arnesen, technisch hervormer afgehaakt door een knie als een meloen	148
Afkomstig uit een Feyenoord-stadje	153
Gernot Trauner, een soort cultvoetballer	155
Quilindschy Hartman, 'moordenaar' op vredesmissie	163
Cor van der Gijp, topschutter aller tijden; een hele grote	170
Tranen met tuiten	174
Arne Slot (III) over Messi, Guardiola, Mourinho, Wijnaldum, lange ballen en de jacht op een padelbaan	178
Mats Wieffer, voetballen met een boodschap	187
Dávid Hancko, topaankoop gevormd door zijn tennissende vrouw	198
Alireza Jahanbakhsh, buitenspeler met een hoofd vol zorgen	206
Ongerust en blij	214

Santiago Giménez, idool van het legioen, voortgestuwd door powervrouwen	217
Marcus Pedersen, Noorse nachtvoetballer met een ademhalingscoach	229
Een rit met Jan Boskamp	236
Een zege van de supporters	244
Oussama Idrissi, eindelijk opent Oussie de oester zich	247
'Wij gaan winnen...'	254
Lutsharel Geertruida, jongen van Zuid, Kuijt en van weinig woorden	261
Ken je dat niet horen dan?	269
Timon Wellenreuther, een goede keeper, achter Bijlow	271
Drie Klassiekers binnen drie maanden, met een zwarte bladzijde	276
Het heerlijke linkerbeen van Sebastian Szymanski	283
Fascinerend en beangstigend	289
Sipke Hulshoff, de felle donder uit de Friese Wouden	291
Een middag met Willem van Hanegem	299
Appgroep van hoogleraren	308
Orkun Kökcü, van kromme luilak tot topfitte generaal	310
Tranen bij Kökcü, spanning bij Slot, vertrouwen bij de commissarissen en altijd weer zingende supporters	319

Epiloog	329
Feyenoord en Bart Vlietstra	331
Feyenoord en Willem Vissers	334
Slotgedicht	336

Voorwoord

Giovanni van Bronckhorst

Voormalig speler en trainer van Feyenoord. Won als trainer vijf prijzen met de club, waaronder het kampioenschap van 2017. 'Het kampioenschap was heel emotioneel voor me. Feyenoord is mijn club, maar ik was nog nooit kampioen geworden met Feyenoord. Ik kwam kort na de titel van 1993 bij de selectie van het eerste elftal en vertrok in 1998 naar Glasgow Rangers, een jaar voor de volgende titel. Het stond op mijn bucketlist: ik moest en zou een keer kampioen worden met mijn club.

'In mijn loopbaan, eerst als voetballer en daarna als trainer, heb ik best veel prijzen gewonnen. Het mooiste van alles is de beleving van de weg naar het succes toe. Dat proces gaat gepaard met ups en downs. Verloren wedstrijden. Dingetjes naast het veld. Druk van de media. Het is nooit een geplaveide weg. In mijn eerste jaar als hoofdtrainer bij Feyenoord ging het bepaald niet vanzelf. Er was kritiek. Ik kreeg veel inzicht, ook in mezelf. Ik ben nooit bang geweest om iemand als klankbord te hebben, zoals toen met Dick Advocaat. Het

loopt synchroon aan het leven zelf, voor wie iets wil bereiken. Dat gaat geleidelijk, met tegenslagen. Opkrabbelen en weer doorgaan. Bij tegenslag moet je analyseren. Wat ging er mis? Kan ik dat veranderen?

'Het was een domper dat we in de voorlaatste speelronde verloren bij Excelsior, bij onze eerste kans op het kampioenschap in 2017, maar het was gewoon ook onderdeel van de weg naar succes. Alle emotie kwam naar boven, bij iedereen die van Feyenoord houdt. Ik heb de spelers dezelfde avond nog gebeld. We hadden de wedstrijd verloren, maar niet het kampioenschap. Een week later kregen we opnieuw de kans om kampioen te worden, thuis tegen Heracles. Dat gevoel wilde ik in de koppies van de spelers krijgen. Zo van: soms heeft een sportploeg maar één kans. Maar wij hadden nog een kans. We gingen het flikken. Teleurstelling moet je kunnen ervaren om de top te bereiken.

'Het gevoel dat we het gingen halen, overheerste. Natuurlijk kan het misgaan. Dat is al zo vaak gebeurd. Het is voetbal, het blijft sport. Maar het gevoel was goed. Het mooiste waren de laatste twee, drie minuten van de wedstrijd tegen Heracles, op het moment dat je voelde en wist dat het niet meer mis kon gaan. Dat had ik als speler ook al. De aanloop naar het laatste fluitsignaal, met dat geweldige gevoel dat het gaat gebeuren, dat al dat werk een bekroning krijgt met een prijs.

'Het gevoel op het veld was geweldig. Er zijn weinig momenten in mijn carrière geweest met zo'n intens gevoel van euforie. Als speler heb ik dat zelf nooit zo gevoeld, zelfs niet

na het winnen van de Champions League met Barcelona. Het gevoel was vaak zo kort. Voordat je het wist, was het weer voorbij. Nu bleven we zo lang op het veld. We zagen overal op de tribunes pure vreugde. Het was echt een van de mooiste momenten.

‘Nu zit ik weer op de tribune. De prestaties van het huidige Feyenoord zijn zeer knap. Feyenoord is heel stabiel en speelt het beste voetbal van Nederland. Aanvallen, negentig minuten blijven gaan, wilskracht tonen tot in de eindfase. Mijn collega Arne Slot heeft het heel goed gedaan. Goed voetbal, met een duidelijke structuur. Spelers gaan voor hem door het vuur. Feyenoord is de terechte kampioen. Ja, ik ben redelijk vaak gaan kijken dit seizoen. Ik ben nu supporter, als Feyenoorder voor het leven. Dat gevoel verdwijnt nooit.’

Mei 2023

Wij gaan winnen

'Wij gaan winnen...' is zo'n typische, gezongen zin in het stadion die perfect past bij het wezen van supporters. 'Wij gaan winnen...' als vanzelfsprekendheid, als optimisme, als teken van vertrouwen. Het geniale van de tekst van Cock van der Palm van het aloude lied *Feyenoord*, *Feyenoord* is de toevoeging aan die drie woorden: '...alleen met hoeveel is de vraag'.

Een volzin met een vleugje zelfspot, waaruit tevens uitermate veel zelfvertrouwen spreekt, hetgeen lang niet altijd past bij Feyenoord. Want ja, winnen was vaak helemaal niet zo vanzelfsprekend. Feyenoord was door de jaren heen juist ook de club die wonderschoon of intens lelijk kon verliezen, de club van vallen en opstaan, de club van geldgebrek en een iconisch, doch gammel stadion. Maar dit seizoen was winnen opeens bijna gewoon, en mede daarom past het lied ook perfect bij deze jaargang, en daarom zongen de supporters het met overgave, en daarom kwam de kleindochter van Cock van der Palm het ook een keer zingen in De Kuip. Het lied was de jas van warmte, vertrouwdheid en euforie, de pasvorm van het kampioenschap; de zestiende titel in de geschiedenis van Feyenoord.

Winnen ging lang niet altijd gemakkelijk, maar het lukte meestal wel. Alleen met hoeveel was dus de vraag. Het zelfvertrouwen van spelers en supporters rolde als een warme golf door het stadion. Het geluk afdwingen. Of geluk? Wie blijft aanvallen, heeft meer kans om te scoren. Het is de vraag of dat een kwestie van geluk is. Het is eerder kunde. Dat heerlijke gevoel dat het altijd goed komt. En als het eens niet goed komt, waren er bijna altijd voldoende kansen op herstel. Supporters keken elkaar geregeld in de ogen, in de wetenschap dat ze blij en tevreden naar huis zouden gaan.

Feyenoord is een geweldige, aparte club met een geheel eigen stempel, een club soms ook met neigingen tot zelfdestructie, of juist tot verheffing, een club van soms bijna beangstigende aanbidding. Over Feyenoord zijn talloze boeken geschreven en te schrijven, over welk onderwerp dan ook: De Kuip, de sterren uit heden en verleden, het lijden, de supporters, de historie. Heel veel van die boeken zijn ook al verschenen. Samen kunnen ze een aardige plank vullen. Feyenoord is immers uniek: eerste Europa Cup I gewonnen voor Nederland, eerste Wereldbeker, eerste UEFA Cup, laatste UEFA Cup ook, in 2002. *Wij gaan winnen...* beperkt zich tot de periode van trainer Arne Slot, het fenomeen uit Bergentheim, een dorp in het oosten des lands. Het boek vertelt het verhaal hoe hij Feyenoord vastberaden bij de hand nam, nadat hij in december 2020 op staande voet was ontslagen bij AZ, omdat hij in stilte onderhandelde met Feyenoord en de clubleiding van AZ tot woede dreef. Het was een sleutelmoment in zijn loopbaan.

Slot zat hartstikke goed bij AZ. Maar ja: Feyenoord. De klank alleen al. Hij was gevraagd door technisch directeur Frank Arnesen en kon de lokroep niet weerstaan. Dat wilde hij ook helemaal niet. Feyenoord is gewoon een grotere club dan AZ. Dat was zo, dat is zo en dat zal zo blijven. Meer supporters. Afkomstig uit een grotere stad. Meer uitstraling. Meer historie. Meer emotie. Soms scherpe randen, dan weer een boterzachte kant. Een slapende reus ook, zagezegd. Slot koesterde de illusie dat hij die gigant met een paar slimmigheidjes wakker kon kussen.

Slot had bovendien tijd om na te denken na het ontslag, over alles eigenlijk. Hij wist hoe de club ervoor stond. Slecht dus. Het coronaseizoen had forse happen genomen uit de financiële reserves, voor zover Feyenoord daarover beschikte. De clubleiding had de supporters nederig gevraagd af te zien van compensatie nu ze tijdelijk geen gebruik hadden kunnen maken van hun trouw aangeschafte seizoenkaart. Het laatste seizoen van Dick Advocaat als trainer was geëindigd met chagrijn en een pseudo-succes. Via de play-offs wist Feyenoord zich ternauwernood te plaatsen voor de voorronden van een nieuw toernooi van de UEFA, de Conference League.

Bij Feyenoord ging het ook eindeloos over de staat van stadion De Kuip, over nieuwbouw of restauratie. Geen daden maar woorden. De beoogde nieuwe Kuip, een miljoenenproject dat de stad verscheurde, raakte steeds verder uit het zicht, onder meer door de sterk stijgende bouwkosten in tijden van corona. Algemeen directeur Dennis te Kloese nam dit seizoen

een kloek besluit door de nieuwbouw vooralsnog af te blazen. Hoewel het nieuwe trainingscomplex 1908 prachtig en klassiek was opgeleverd, leefde er veel onvrede bij jeugdtrainers en -spelers. De scouting was niet op orde. De structuur van de club was onnodig ingewikkeld, met overal bazen en baasjes.

Slot ging gewoon aan het werk, onverstoort. Hij bemoeide zich vooral met zaken waarop hij invloed had. Het transferbeleid bijvoorbeeld, eerst in samenspraak met Frank Arnesen, na diens afscheid met Te Kloese. Feyenoord wist tal van relatief onbekende, doch uiteindelijk uitstekend presterende spelers te verleiden tot een verblijf in Rotterdam en begon te voetballen. Feyenoord begon zelfs steeds beter te voetballen. Finale Conference League in seizoen 2021-2022. Het kampioenschap een seizoen later.

In *Wij gaan winnen...* nemen de verslaggevers Bart Vlietstra en Willem Vissers, werkzaam voor *de Volkskrant*, de lezers mee naar de twee seizoenen van Arne Slot, met de nadruk op het tweede seizoen, besloten met de eerste titel sinds 2017. De journalisten doen dat door alle belangrijke spelers en trainers te portretteren, door ze te koppelen aan een bepalende wedstrijd. Met tussendoor stukken met oud-spelers als Willem van Hanegem, Jan Boskamp en de overleden Wim Jansen, alsmede observaties en overdenkingen van supporters.

Wij gaan winnen... is een doorgaans vrolijk boek, over liefde voor de club, over de weg naar succes en over volharding. Over mooi voetbal ook, want dat is cruciaal. Feyenoord won de titel met mooi, offensief voetbal, met voetbal dat het onthouden